

[Justitsministeren.]

udtalelser om formuleringen af § 101, hvis affattelse han nærmest betragtede som naiv; et udslag af en sådan sindstilstand vil jo altid støde det ærede medlem.

Om § 129 a vil jeg gerne tale nærmere i udvalget. Forøvrigt lod det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, som om han helt havde glemt denne paragraf og dens historie. Jeg har for 11—12 år siden drøftet den gentagende og indgående med den daværende kollega af mig, indenrigsminister Bertel Dahlgaard, nemlig under forhandlingerne i 1938—39 om en ny presselov, og jeg er meget villig til at fortsætte denne drøftelse, navnlig hvis det ærede medlem vil være mere tilbøjeligt til at gå ind på mine betragtninger, end han var i 1938—39.

Jeg vil ikke sige, at de udtalelser, den ærede ordfører for det kommunistiske parti hr. Mogens Fog fremsatte, forbavtede mig, nej, de forbløffede mig, først bemærkningen om, at man ikke i sin tid bekæmpede nazismen; der kan i hvert fald ikke have været tænkt på mig. Jeg har ganske vist set, at det ærede medlems livorgan „Land og Folk“ har fået et anfald af politisk rystelammelse, da bladet blev bekendt med dette lovforslag, men jeg betragtede ikke dette anfald som andet end et tilfældigt udslag af den kroniske begrebsforvirring, som dette blad af taktiske grunde er interesseret i at bebyrde læserne af den menighed, der klamrer sig til organet, med. Derimod er det noget helt andet med et tænkende intellekt som det ærede medlem hr. Mogens Fog, en af de førende indenfor den tidligere modstandsbevægelse og en af dem, der rent personlig måtte antages at være fuldt fortrolig med og yderst tilfreds med manglen af de fornødne straffebestemmelser i tilfælde af, at hans fædreland blev udsat for krig eller besættelse, en mangel, der kunne bevirke, at man muligvis bagefter med bestemmelser om tilbagevirkende kraft måtte vende sig mod de landsmænd, der ikke havde forstået, hvad de under sådanne situationer skyldte land og folk — uden gåseøjne. Jeg må tilstå, at jeg egentlig mente, jeg var nået til at fremsætte et lovforslag, som ikke blot ville indbringe mig en delvis tak fra dette ærede medlem, men yderligere en særlig påskønnelse netop fra det ærede medlem, ikke mindst ud fra hans rige erfaringer fra 1945 fra samlingsregeringen.

Hvorledes er det overhovedet muligt, endstige forsvarligt, efter de her i landet indhøstede erfaringer og oplevelser at modsætte sig en sådan revision af straffeloven,

der overvejer netop alle de bestemmelser, man gennem sin tilslutning til straffelovs-tillæggene i 1945—46 viste man havde savnet, og som man nu her får som led af en normal straffelovgivning, der jo er bestemt til at skulle have gyldighed for en længere fremtid, i hvilken ingen ved, hvilke situationer der kan opstå, selvom vi alle håber på fred og fordragelighed mellem nationerne? Jeg ved ganske vist nok, at det ikke er ualmindeligt fra kommunistisk side at anvende en forvirrende sprogforbistring netop overfor de iøvrigt fastslåede begreber som demokrati, fred, frihed og retsbeskyttelse o.s.v., men jeg aner ikke, hvad det ærede medlem i denne forbindelse mener, når han nævner Amerika, Atlantpagten, Marshallplanen o.s.v. Hvad har det med dette lovforslag at gøre, som er udarbejdet af en sagkyndig juridisk kommission og som sagt er tænkt som en varig lov? Jeg afviser derfor den ærede ordførers principielle betragtninger i så henseende, derunder hans angreb på domstolene.

Jeg skal derfor undlade at gå ind på de enkelte bestemmelser, som det ærede medlem omtalte, og kun oplyse, at udtrykket „truende udsigt til krig“, som det ærede medlem angriber, findes allerede i den gældende straffelovs § 101, stk. 2, og altså har bestået en lang række år, uden at man mig bekendt fra kommunistisk side har beklaget sig derover.

Den ærede ordfører spurgte mig direkte, om jeg mente, der var truende udsigt til krig nu. Det har jeg ikke meget begreb om, men det ved jeg ikke af. Jeg troede, at man fra alle sider nu arbejdede på kraft for at skaffe fred. Den ærede ordfører spurgte mig dernæst, om jeg i øjeblikket kendte nogen fjende af Danmark. Nej, det gør jeg ikke, men iøvrigt vil det være mig ganske umuligt at indlade mig på drøftelser af alle de vidtsvævende påstande og angreb på alle mulige af sagkundskaben foreslåede detailbestemmelser. En nærmere drøftelse heraf hører jo ubetinget hjemme i udvalget.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke var imod overskriften til kap. 12. Det spørgsmål skal jeg være meget villig til at drøfte i udvalget. Overskriften er jo straffelovens faste igennem mange år. Iøvrigt takker jeg den ærede ordfører for hans udførlige udtalelser om dødsstraffen; de er ikke nye, men derfor kan det jo godt være af værdi at få dem genopfrisket.

Det er klart, at et lovforslag som dette bør undergives en udførlig udvalgsbehandling.